

Hrají /
Jonáš — Petr Lněnička
Piano — Zdeněk Dočekal
Dívka vlevo — Adéla Petřeková
Dívka vpravo — Veronika Němcová
Basa — Pavel Husa
Bicí — Klára Böhmová

Režie — Jakub Špalek / Výprava — Radka Josková
Choreografie — Michaela Váňová / Dramaturgie — Lenka Bočková

Inspice a světla — Kryštof Pokorný / Zvuk — Zdeněk Charvát
Garderoba — Radka Josková / Fotografie — Michal Hladík
Kresba na program a plakátu — Jiří Suchý / Design programu a plakátu — Lucie Valerová

Přál bych si to poznat, vidět zblízka. Zažít!

Na počátku rozhodnutí zkoušet hru Jonáš a tingl-tangl byly (v mém případě) zcela sobecké důvody. Elpíčka divadla Semafor z konce šedesátých let byly u nás doma značně odřené, hláška „já jsem Zabiják, já jsem tady za divadlo“ byla velmi oblíbená a s jejich písničkami jsem se probroukal raným mládím. A nyní jsem si stále častěji uvědomoval, že o tom vlastně moc nevím. — Ano, známe zvukové záznamy, známe slavné klipy, filmy, ale to z čeho to vzniklo, jak to začalo, to vlastně neznáme! Původní podobu představení jsme (přirozeně) nezažili. Zároveň jsem myslel na to, že aktivní pamětníci — protagonisté jsou stále tady a je možné se s nimi sejít na „výzvědy“. A smělá myšlenka byla skoro na světě. Mělo to háček — kde najít ty dva „svěbytné pány“? Ale i to mělo nakonec překvapivě snadné řešení.

Tedy vyvěste fangle! V účtě a s radostí Jakub Špalek.

Divadlo Semafor Jonáš a tingl-tangl

Premiéra 18. července 1962

Napsal — Jiří Suchý / Hudba — Jiří Šlitr
Texty písní — Jiří Suchý / Režie — Karel Mareš
Kostýmy — Běla Suchá / Premiéra — 18. července 1962
Derniéra — 16. dubna 1967 / Repríz — 242

Hráli — Jiří Suchý a Jiří Šlitr, Eva Pospíšilová nebo Zuzana Burianová nebo Milena Zahrynowská, Vladimír Hrabánek (řekne jedinou větu „Jonáš, jeho život a dílo“) a rytmická skupina divadla Semafor.

Nositele autorských práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, občanské sdružení, Krátkého 1, Praha 9.

Kašpar podporují: Hlavní město Praha (částkou 5.000.000 Kč ročně) a Ministerstvo kultury ČR.

KAŠPAR
Divadlo v Celetné

Jiří Suchý
Jiří Šlitr

Jonáš a tingl- tangl

...uctivý remake...

Jiří Suchý

(*1931; skladatel, hudebník, textař, spisovatel, básník, výtvarník, grafik, divadelník)

Narodil se v Plzni, dětství prožil v Klatovech a v roce 1936 se přestěhoval do Prahy. Už jako dítě školou povinné začal se dvěma svými budoucími profesemi, ilustroval školní časopis Veška (tj. Veselá škola) a zpíval v kostele. Spolupráce S+Š začala v pražské Redutě. Tamtéž začal spolupracovat i s Miroslavem Horníčkem a později také Ivanem Vyskočillem. V roce 1958 založili spolu Divadlo Na Zábradlí, jež otevřeli hrou Kdyby tisíc klarinetů. Brzy po vzniku Divadla Na Zábradlí vytvořil Jiří Suchý spolu s Jiřím Šlitrtem a Františkem Havlíkem divadlo SEMAFOR (SEdm MAłych FORem), kde v roce 1966 vznikl i Jonáš klub jako středisko nekonformního kulturního života.

Po smrti Jiřího Šlitra spolupracoval s F. Havlíkem a na jevišti se jeho partnery stali např. Josef Dvořák a zejména zpěvačka a herečka Jitka Molavcová.

Pozoruhodná je i Suchého výtvarná tvorba – ilustrace knih, kresby a grafika.

Okolnosti vzniku hry Jonáš a tingl-tangl

Premiéra hry Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra Jonáš a tingl-tangl 18. 7. 1962 v pražském Divadle Na slupi byla rozhodujícím, klíčovým momentem jak pro vývoj samotného Semaforu, tak pro další tvorbu jeho ústřední autorsko-intepretační dvojice. Inscenace Jonáše a tingl-tanglu byla výjimečným mezníkem hned v několika směrech.

Za prvé: divadlo Semafor se ocitlo po odchodu populárních interpretačních opor W. Matušky, E. Pilarové a K. Štědrého na konci sezóny 1961/62 v dosti nezáviděníhodné situaci jakési „veřejně sledované krize“ (sledované především zvědavým pohledem stále širších vrstev mladých a nejmladších diváků). Vleklá krize souboru, putujícího po Praze bez stálého zřizovatele, byla sice již částečně zažehnána čerstvým začleněním do svazku nově vzniklého Státního divadelního studia, ale existenční nejistota souboru bez stálého a odpovídajícího sálu dosud přetrvávala a rozhodně nepřispívala k jistotě výkonné umělecké.

Za druhé: zřejmě právě tato situace „buď, anebo“ přinutila autorskou dvojici k riskantnímu pokusu uplatnit se i jako dvojice herecká. Suchý a Šlitr vystoupili tak spolu na jeviště, aby hned napoprvé „po třiceti pěti letech navázali na tradice slovní klaunérie Voskovce a Wericha, vycházející rovněž z nedůvěry k divadlu a z okouzlení filmem a zvláště pak humorem němých grotesek“. S bezpečným instinktem sáhli tak Suchý a Šlitr skutečně až k nejasutějším pramenům svého pojetí divadelnosti: nejen k V+W, nýbrž k ještě elementárnějším zdrojům inspirace. Toto o tom napsali do programu: „Dovolte, abychom se tímto představením vyznali z lásky ke kabaretům, music hallům a tingl-tanglům, ve kterých jsme v životě nebyli, ale jejichž atmosféru tušíme.“

(Semafor S plus Š a Semafor S minus Š
in Just, Vladimír: Proměny malých scén, Mladá fronta 1984.)

Jiří Šlitr

(1924–1969; herec, skladatel, zpěvák)

Narodil se ve Lhotě Zálesní v okrese Semily, rodina se později přestěhovala do Jilemnice a následně (kvůli tomu, že otec narukoval) do Rychnova nad Kněžnou. Šlitr dostudoval gymnázium v Rychnově v době druhé světové války (1943) a pracoval chvíli v továrně svého strýce, aby unikl před totálním nasazením v Říši. Jiří během války založil Rychnovský dixieland, ze kterého vznikl Czechoslovak Dixieland Jazz Band. S touto skupinou několikrát vystupovali i v pražském divadle E. F. Buriana v představení Cesta jazzu. Později někteří členové skupiny hráli ve slavnějším Pražském dixielandu. Obě své hlavní profese měl Jiří po rodičích – od maminky se naučil hrát na klavír, od tatínka, profesora kreslení, malovat. Na přání otce se věnoval i studium práv a v Praze vystudoval právnickou fakultu UK (tuto profesi ale vykonával pouze v hereckých rolích).

Mimo tvůrčí činnost v Semaforu se věnoval výtvarnému umění (jeho kresby jsou vystaveny v řadě galerií) a napsal hudbu pro více než 300 písniček. Jako herec je zaznamenán ve třech celovečerních filmech BYLO NÁS DESET (1964), KDYBY TISÍC KLARINETŮ (1965) a ZLOČIN V ŠANTÁNU (1968), dále v několika dokumentárních a televizních filmech. Za zmínku stojí i středometrážní kus Miloše Formana KONKURS (1963). Jako režisér se podílel na televizním filmu ČLOVĚK Z PŮDY (1962).

Jiří Šlitr žil bouřlivým životem, miloval luxusní obleky, automobily, rád jezdil lyžovat do Alp, žil naplno.